

AUTOR BESTSELLERU ŽENA MÉHO ŽIVOTA

TIM WEAVER

STÍN
VE DVEŘÍCH

SUNDAY
TIMES
BESTSELLER

Čtyři příběhy. Čtyři případy.
Jedno společné jméno.

THRILLER S DAVIDEM RAKEREM

**STÍN
VE DVEŘÍCH**

**KNIHY TIMA WEAVERA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

David Raker

Hon na mrtvého
Údolí mrtvých
Ztracený
Není cesty zpět
Bez slitování
Němé oběti
Zlomené srdce
Muž bez minulosti
Žena mého života
Nikdo není doma
Stín ve dveřích

Samostatné romány

Ztracené střípky

Připravujeme

The Blackbird

TIM WEAVER

**STÍN
VE DVEŘÍCH**

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2022

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2021

Translation © Alžběta Lexová, 2022

Cover © Book Makers, 2022

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2022

ISBN 978-80-7588-350-6 (pdf)

Tuto knihu věnuji vám...
Protože bez čtenářů neznamená autor nic.

Drazí čtenáři

Věřte tomu, nebo ne, tuhle knihu jsem neplánoval.

Už nějakou dobu jsem si pohrával s myšlenkou, že by mohl někdo zmizet ve vlastním domě. A pochopitelně jsem věděl, kdo by takový případ vyšetřoval. Pokud jde o záhady kolem pohřešovaných lidí, můžete se koneckonců obrátit na jediného člověka.

Jenže to mělo háček. I když se mi ta myšlenka zamlouvala a zdálo se, že má všechny typicky rakerovské rysy, bál jsem se, že na celý román není dost nosná. Nejprve jsem ji chtěl zakomponovat do příběhů *Ženy mého života* nebo *Nikdo není doma*, ale nakonec ani do jednoho tak úplně nezapadla a vrátila se do šuplíku.

A potom se sešly dvě velmi podstatné náhody.

Dokončil jsem svůj první samostatný román *Ztracené střípky* a během čekání na verdikt redaktorky jsem měl náhle spoustu volného času. Obvykle se mezi jednotlivými knihami snažím od psaní úplně odpoutat, vyrazit ven a dělat věci, na které jsem v měsících před uzávěrkou neměl čas (například se setkávat s lidmi a dýchat čerstvý vzduch). Jenže to jsem tentokrát nemohl, protože pár týdnů poté, co jsem do Penguinů poslal dokončený text *Ztracených střípků*, se stalo ještě něco většího: svět ochromila pandemie.

První koronavirový lockdown byl sice stresující a podivný, ale současně mě poslal zpátky ke stolu a klávesnici, protože

jsem doslova nevěděl, co s časem. A protože na dalším dílu Davida Rakerera jsem ještě nějakou dobu pracovat ani neměl, a navíc jsem neměl hotové všechny potřebné rešerše, vrátil jsem se k myšlence, jak by mohl někdo zmizet ve vlastním domě. A pustil jsem se do psaní.

Námět mi bobtnal pod rukama a rostl způsobem, jaký jsem si původně ani neodkázal představit, přesto byl stále sotva polovičnický oproti mým předchozím románům. A tehdy jsem dostal další nápad. Co kdyby nešlo o jeden případ, ale čtyři různé kauzy s postavami z Rakerova světa, které budou současně samostatné i propletené? Co kdybych napsal čtyři povídky, každou s vlastním úvodem, pointou i rozuzlením, a zároveň do pozadí zahrnul prvky, které budou rezonovat napříč celou knihou? Znamenalo by to, že útržky prvního případu se promítnou do případu čtvrtého, a také by to znamenalo, že na rozdíl od jiných povídkových sbírek budete muset tyto případy číst postupně, jinak – stejně jako u mých knih – vám něco z hlavní zápletky unikne. (A kdyby vás zajímala chronologická posloupnost, pak je tato kniha můstkem mezi událostmi v závěru *Nikdo není doma*, s odbočkou v epilogové kapitole *Ztracených střípků* až k úvodním kapitolám dvanáctého *Davida Rakerera*.)

A nakonec jsem si musel položit snad tu nejdůležitější otázku: Co kdyby ve všech povídkách vystupoval Raker? Někde jako hlavní postava – například v případě prvním –, jinde upozaděný – v případě druhém – anebo jako vedlejší hybatel děje, který aktivně pomáhá postavám, s nimiž se setkal v minulosti – případ třetí a čtvrtý.

Tímto vám představuji výsledek svého dumání a vpravdě jedinečný experiment, který už nejspíš nebudu nikdy opakovat.

A také vám chci poděkovat za podporu. Děkuji, že si mé knihy kupujete, že o nich mluvíte, doporučujete je, půjčujete a píšete

o nich na sociálních sítích. Bez vás bych nikdy nedostal šanci zkoušet něco nového, například knihu, kterou právě držíte v ruce. Doufám, že se budete při čtení dobře bavit, že se tahle kniha bude hezky vyjímat ve vašich knihovnách a že *Stín ve dveřích* vyplní prázdno, které ve vašich srdcích Raker po posledním případu zanechal, než se k vám za pár měsíců vrátí ve zbrusu novém románu.

Tim Weaver
listopad 2021

PŘÍPAD PRVNÍ

STÍN VE DVEŘÍCH

1

V lesích za farmou mých rodičů stával opuštěný dům. Objevil jsem ho, když mi bylo třináct. Mezi těmi kmeny a spadány mi větvemi jsem se prodíral už nesčetněkrát, přesto jsem na něj nikdy předtím nenarazil. Jako by se tam jednoho dne zkrátka zjevil, vyrostl ze země, oklepal ze sebe hlínu a vztyčil se jako strom.

Vrátil jsem se domů a celý u vytržení otci o tom objevu pověděl. Slíbil, že tam se mnou po práci zajde, ale tak dlouho jsem čekát nedokázal. Něco mě k tomu domu táhlo. A tak jsem zaběhl do vesnice pro svého kamaráda Leeho a několik dní byla zřícenina v lesích naším malým tajemstvím. Postupně nás ale znudilo, že o ní nikdo jiný neví, a začali jsme tam vodit i další přátele. A s narůstajícím počtem rostla i naše odvaha.

Asi týden jsme jen postávali venku a pozorovali vzpomínku na dávné časy – vysklená okna, popraskané a oprýskané kamenné zdi – a pak jsme se rozhodli jít dovnitř.

Bylo nás sedm. Prošli jsme rozevřeným chřtánem v průčelí – už se to ani nedalo nazvat dveřmi, byla to jen díra ve zdi – a ocitli jsme se v chodbě. Zpod strhaných tapet a sloupané omítky vykukovaly staré kosti stavby. Zkroucené dřevěné nosníky a hnijící útroby. Vešli jsme do místnosti, která nejspíš kdysi sloužila jako obývací pokoj, a náhle jako by se setmělo. Stíny se prodloužily a zvuky lesa utichly.

Byli jsme teprve pubertáci, o světě a jeho nebezpečích jsme nevěděli zhora nic, přesto jsme i my tu změnu vycítili. Drobné, nepopsatelné zachvění. Bezděčně jsme si vyměnili pohledy... a o vteřinu později jsme se dali na útěk. Řítili jsme se lesem, co nejrychleji to šlo, a nezastavili jsme se, dokud jsme nedoběhli až k farmě.

O čtyři roky později, šest týdnů předtím, než jsem měl z Devonu odjet na univerzitu v Londýně, jsem s tátou v lese strážil ze vzduchovky na terče na stromech. A tehdy jsem na ten dům znovu narazil, opět úplnou náhodou. Bylo to podruhé, co jsem o něj zakopl. V té době už ho téměř úplně pohltily les a okolní příroda. Střecha se začínala propadat a fasádou se provrtávaly větve připomínající prsty kostlivce.

Táta si všiml, že jsem se zastavil. Vykročil ke mně, se vzduchovkou namířenou k zemi a pohledem upřeným na ten dům. Oba jsme ho chvíli mlčky sledovali, jako by měl každou vteřinou ožít. Táta pořád nic neříkal a já se k němu nakonec otočil. Díval se na mě.

„To je dům Montgomeryových,“ zašeptal.

„Montgomeryových?“

„Rodina, co tu žila – v padesátých letech.“

„Proč se odstěhovali?“

Táta se na mě jen významně podíval. *Neodstěhovali.*

„Jsou mrtví?“

Stále neodpovídal, ale to ani nemusel. Bylo to jasné. Všichni zemřeli. Táta se očividně snažil přijít na to, kde jsem se o jejich příběhu mohl doslechnout, ale já jsem podrobnosti pochopitelně neznal. Jen jsem si vybavil vnitřek toho domu a to, jak jsme se v něm jako děti cítili. Ty dlouhé stíny a chvění ve vzduchu, jako by se tam stále vznášela vzpomínka na tu rodinu.

„Tati? Zemřela ta rodina?“

„Ano.“

„Jak?“

Táta sevřel rty, až mu zbělaly. Cítil jsem, jak se sebou bojuje. Měl by mi říct pravdu, nebo by bylo lepší ji nějak přikrášlit? Nakonec si mě hloubavě prohlédl. Chlapce, kterého vychoval a který se pomalu stával mužem.

„Zastřelil se,“ řekl.

„Kdo?“

„William Montgomery. Manžel.“ Na chvíličku se odmlčel.

„Otec. Přišel o ženu i děti. Jednou ráno odsud všichni odešli a vrátil se už jen on.“

„Co se stalo?“

„Autonehoda.“

Nakrčil jsem čelo a snažil se to celé poskládat dohromady. A potom se mi rozsvítlo a poprvé v životě jsem ucítil ono citové pouto. Souznění s tragédií někoho cizího.

„William Montgomery řídil?“

Táta se zadíval zpět k domu.

„Ano,“ přikývl. „Jeho žena a děti byly na místě mrtví. On přežil.“

V následujících letech jsem se do téhle chvíle nevrátil snad ani jednou. Vzpomněl jsem si na ni až při našem posledním rozhovoru. To byla máma už téměř rok po smrti, a když začalo být jasné, že to táta na farmě sám nezvládne, pomohl jsem mu ji prodat a přestěhoval ho do staré rybářské chaty v kopcích, odkud měl výhled na pláž u nedaleké vesnice. Táta na tom nebyl zdravotně dobře, mámina smrt ho naprosto zdrtila, ale tehdy měl zrovna jeden ze svých lepších dní. Seděl jsem s ním a se svou ženou Derryn u okna a dívali jsme se na temné moře.

„Věříš na duchy, chlapče?“ zeptal se táta, aniž se na mě podíval.

Otočil jsem hlavu k Derryn, která nepatrně přikývla a nenápadně vstala, aby nám poskytla soukromí. Jakmile jsme osaměli,

dotkl jsem se jeho ruky. Polekaně sebou škulbl. Pod prsty jsem cítil křehké kosti a tenkou kůži.

„Je ti dobře, tati?“

Otočil se ke mně.

„Můžu ti něco přinést?“

„Tak ano, nebo ne?“

„Cože?“

„Věříš na duchy?“

Usmál jsem se na něj, ale on můj úsměv neopětoval. Stočil pohled zpět k oknu a moři za ním. Z oblohy se s blížícím se soumrakem vytrácela barva, až téměř vypadala jako kresba uhlem.

„Vzpomínáš si na ten dům?“ zeptal se táta. „Jak bydleli Montgomeryovi.“

Zapátral jsem v paměti.

„Ten dům v lese?“

Zahleděl se na mě mléčnými očima.

„Montgomeryho pronásledovaly vzpomínky na to, co se stalo jeho rodině. Proto se zastřelil.“ Zarazil se a sklopil zrak do prázdného hrnku od kávy, jako by tam chtěl najít slova. „Snažím se ti říct, že s postupujícím věkem si člověk uvědomí, co jsou duchové vlastně zač. Nejsou to žádná strašidla. Žádné přízraky. Jsou to *pocity*. Emoce, kterých se neumíš zbavit. Strach, zármutek, výčitky. Duchové jsou rozhodnutí, která jsi učinil. Nebo naopak neučinil.“

Zmateně jsem ho sledoval. Zaskočil mě. „Tati, já... ehm... já nevím...“ Zmlkl jsem, protože jsem netušil, co bych na to měl říct. Takhle jsem ho nikdy mluvit neslyšel.

„Duchové, ti, kterých by ses měl *skutečně* bát, nestraší ve tvém domě, chlapče.“ Roztřeseně se nadechl. „Straší ve tvé mysli.“

ČÁST PRVNÍ SLÍDIL

2

Byl to skromný, dvoupodlažní domek ve slepé ulici asi pět set metrů od Wimbledon Common, ukrytý za cihlovou zdí, přes níž by viděl jen dvoumetrovy obr. Na jednom konci zdi byly dřevěné dveře se zabudovanou poštovní schránkou, na druhém dvoukřídlá brána s interkomem po straně. Věděl jsem, že je to prostý domek, protože byl před čtyřmi lety na prodej a mně se podařilo na internetu najít fotky interiéru z té doby, ale zpoza zdi, odkud jsem viděl jen krásnou sedlovou střechu, vypadal větší a honosnější, jako stvořený pro rodinu mnohem zámožnější, než byli Conisterovi.

Zaparkoval jsem na ulici, sebral ze sedadla poznámkový blok a vystoupil. Při zamykání auta jsem se na chvíli zarazil a znovu si vybavil svůj poslední rozhovor s tátou u kuchyňského stolu v chatě v jižním Devonu. Jeho poslední slova. *Duchové nestraší ve tvém domě, chlapče. Straší ve tvé mysli.* Těžko říct, jestli ve mně tu vzpomínku vyvolalo to, co se mi zatím podařilo vypátrat o Conisterových, nebo jestli šlo o pozůstatek bolesti a stresu z případu, který jsem řešil před třemi lety a který mi už navždy uvízl v paměti. Ať tak či onak, cestou k bráně mi před očima vytanul naprosto zřetelný obrázek tátovy ztrhané, vyčerpané tváře, na niž dopadalo světlo z okna.

Stíkl jsem zvonek na interkomu.

Po chvíli se ozval ženský hlas. „Ano?“

„Paní Conisterová? Tady David Raker.“

Následovalo zabzučení a pak se jedno z křídel brány pomaličku zhouplo dovnitř a odhalilo krátkou kruhovou příjezdovou cestu. Prošel jsem a zlehka bránu zatlačil zpět. Před sebou jsem uviděl pět let starou astru parkující vedle stojanu se dvěma koly. Za nimi byly přední dveře domu, trochu skryté ve stínu předsunutého prvního patra podepřeného dvěma bílými sloupy.

Margaret Conisterová na mě čekala ve dveřích. Měla na sobě legíny a sportovní tílko a byla trochu zadýchaná, což mi vzhledem k horkému červencovému dni nepřipadalo nijak zvláštní, ona se ale přesto začala za tenounkou vrstvičku potu na tváři a pažích hned omlouvat. „Šla jsem si zaběhat,“ vysvětlila, „a úplně jsem zapomněla na čas. Bála jsem se, že to nestihnu.“ Potřásli jsme si rukama a já ji ujistil, že to vůbec nevádí. „To je od vás milé,“ usmála se. „Ale není to zrovna nejlepší první dojem.“

„Nehodnotím lidi na základě jejich dochvilnosti.“

Znovu se usmála. Byla to přitažlivá žena. Čtyřicet sedm let, drobná a štíhlá, s tmavými vlasy staženými do culíku, zarudlými tvářemi a tmavě čokoládovými očima. „Pojďte dál,“ pozvala mě a ukázala do chodby. Z horního schodu před dveřmi jsem viděl, že se chodba na konci otevírá do velikého obývacího pokoje se zimní zahradou. Nalevo byla kuchyně s dubovým stolem, napravo jakási pracovna – stísněná, tmavá, plná věcí.

„Běháte už dlouho?“ prohodil jsem konverzačně, abych ji trochu uklidnil. Všechny rodiny byly na začátku nervózní. Každý se bál, že by mohl říct něco nevhodného a ovlivnit tak můj postoj nebo to, jak tvrdě pro ně budu pracovat.

„Ano, už od puberty,“ odpověděla.

„Já se na běh dal teprve před pár lety,“ svěčil jsem se jí. „Dobře se mi při něm přemýšlí.“ Všiml jsem si, že na pohovce v obý-

váku někdo sedí, ale dveřmi jsem viděl jen překřížené nohy. Patřily ženě. „Proto jsem říkal, ať si s tím neděláte hlavu. Ani nevím, kolikrát jsem se sám vyrazil proběhnout jen na hodinku a vrátil jsem se za dvě.“ Znovu se usmála a konečně se trochu uvolnila.

„Dáte si něco k pití, pane Rakere?“

„Říkejte mi Davide,“ nabídl jsem. „A čajem bych určitě nepohrdl.“

Následoval jsem ji do kuchyně, kde jsme chvíli nezávazně tla-
chali, zatímco se vařila voda na čaj. Jednu ze zdí zdobila koláž fo-
tek. Na snímku uprostřed byla Margaret Conisterová s manželem
a dvěma dětmi. Nejspíš to byla fotka z nějaké dovolené. Nebe
nad jejich hlavami bylo blankytně modré, v levé části záběru se
rýsovala bílá zídka a z pravé vykukovala palma. Její děti – Seb,
kterému teď bylo patnáct, jak mi Margaret prozradila po telefo-
nu, a Katie, která nedávno oslavila dvacátiny – byly na snímku
obě o pět nebo šest let mladší. Paul, Margaretin manžel, byl stej-
ně starý jako ona a téměř neskutečně vysoký. Ruce měl dlouhé
jako větve stromu a na snímku měl jednu z nich zlehka polože-
nou na Sebově rameni, třebaže mezi ním a synem stály Margaret
i Katie. Zbytek koláže se nesl v podobném duchu. Všechno to
byly fotky z rodinného života a dovolených. Svatební fotka Paula
a Margaret, snímek jednoho z dětí ve školní uniformě, Paul v za-
hradě. Ukázal jsem na obrázek uprostřed.

„Kde je to focené?“ zeptal jsem se.

„Ehm,“ zamyslela se. „Ve Španělsku. V Marbelle.“ Na chvíli se
na fotku zadívala. „Strávili jsme dva týdny ve vile, kterou tam
vlastnil Paulův tehdejší šéf.“ Odmlčela se a v očích se jí mihla
vzpomínka. „Krásné místo. Na čtrnáct dní jsme se cítili jako krá-
lovská rodina.“

Ještě chvíli si fotku prohlížela a teprve pak od ní odtrhla zrak.

„Po našem včerejším rozhovoru jsem trochu zabrouzдал po internetu,“ řekl jsem. „Překvapilo mě, že jsem toho v médiích o Paulovi moc nenašel. Respektive nic podrobnějšího k jeho zmižení. Přišlo mi to trochu... zvláštní.“

Margaret přikývla. „Zvláštní vzhledem k tomu, co se mu stalo?“
„Ano.“

Tentokrát jen pokrčila rameny. „Lidem nejspíš připadala naše verze neuvěřitelná. A po čase usoudili, že si zkrátka vymýšlíme.“

Přesně tímhle dojmem na mě příspěvky na internetu působily – a nejen oficiální články v médiích, ale také diskuse na fórech a sociálních sítích. To, k čemu v tomhle domě před třemi měsíci došlo, se jednoduše nemohlo odehrát tak, jak to Margaret a její děti popisovaly.

Margaret se znovu otočila k fotografii.

„Vlastně se jim nedivím,“ přiznala tiše, jako by částečně mluvila se mnou, částečně se sebou a částečně s manželovým duchem, který se na ni obracel z fotky. „I mně to zní šíleně. Ale přísahám, že přesně tak se to stalo.“ Podívala se na mě se slzami v očích. „Té noci, kdy Paul zmizel, si šel kolem osmé nahoru vzít prášky na tlak, jako každý večer.“

Přikývl jsem, aby pokračovala. Zbytek mi už řekla po telefonu, ale chtěl jsem to slyšet znovu.

„V ložnici zavržala podlaha,“ vzpomínala roztřeseným hlasem, „a zaskřípěl šuplík u jeho nočního stolku. Tam měl prášky. To skřípění bych si s ničím nespletla. Paul chtěl ten šuplík opravit už několik let.“ Zarazila se a otřela si oči. „A pak... nic.“

„Dolů se už nevrátil?“

„Ne.“ Zavrtěla hlavou. „Odešel do ložnice nahoře – a jednoduše zmizel.“

3

Nohy, které jsem zahlédl vedle v místnosti, patřily Katie, Margaretině dceři. Margaret nás představila, když jsme se spolu přesunuli z kuchyně do obývacího pokoje. Katie byla po otci – vysoká, trošku neohrabaná a vedle matky o něco všednější – a taky tichá a milá. Jako všichni v jejím věku měla mobil přilepený k ruce, ale jakmile jsme se dali do řeči, působila mnohem vyspěleji. Dětem pohřešovaných rodičů se to občas stávalo, protože je okolnosti přinutily předčasně dospět a naučily je, že skutečně šťastné konce jsou k vidění jen ve filmu.

„Četly jsme o vašich případech,“ prohodila Katie a poskládala si nohy pod sebe. Na sobě měla černé tričko s obličejem Roberta De Nira a hláškou z filmu *Taxikář*. „Ten z Yorkshiru zněl dost děsivě.“

Nic dalšího dodávat nemusela.

Šlo o případ, na kterém jsem pracoval před třemi lety. Zmizení tří rodin z jedné osady. Já a detektiv Joline Kaderová jsme tehdy málem oba zemřeli rukou zákeřného vraha. Já vyvázl s lehčími zraněními, zatímco Jo strávila v nemocnici celé týdny. Odnesl jsem si z toho však trvalé trauma. Ještě dnes jsem se v noci budil ze spaní, zmáčený potem, s otřesnými obrazy před očima.

„Muselo to být hrozné,“ řekla Margaret.

„Bylo,“ odpověděl jsem a zadíval se kamsi mezi ně.

Co jiného jsem k tomu asi tak mohl říct?

A pak jsem si znovu vzpomněl na tátu. *Duchové jsou strach, zármutek a výčítky.* Otevřel jsem poznámkový blok na čisté stránce. „Takže, paní Conisterová –“

„Maggie,“ opravila mě.

„Maggie. Paul zmizel osmého dubna, je to tak?“

„Ano. Těsně po Velikonocích.“

„A říkala jste, že si pro ty prášky šel kolem osmé večer?“

Přikývla. „Ano, asi tak.“

„A co jste dělali předtím?“

„Dívali jsme se na televizi.“

„A kde jste byla vy, Katie?“

„U kamarádky.“

Zeptal jsem se na jméno a adresu, abych si to mohl ověřit a odškrtnout. Už jsem se spojil s jedním ze svých kontaktů a vyprosil si u něj kopii hlášení o pohřešované osobě, ale většina z těch informací byla beztak veřejně dostupná. Paul šel do ložnice, Maggie zůstala v obýváku. Katie byla u kamarádky a Seb ve svém pokoji, kde se sluchátky na hlavě hrál se spolužáky *Call of Duty*. Prý vůbec nic neslyšel. Dokonce ani nevěděl, že je otec na hoře. A záznamy hry a chatu s přáteli jeho verzi potvrdzovaly.

„A Seb hrál na počítači, ano?“

„Ano,“ kývla Katie.

Znovu jsem se otočil k Maggie. „Takže Paul vyšel po schodech nahoru. Slyšela jste vrznutí podlahy a skřípnutí šuplíku. Co bylo dál?“

„Pak všechno ztichlo.“

„Hned?“

„Jako poslední zvuk si vybavuji ten šuplík.“

„A ten jste slyšela i přes hrající televizi?“

„Pozastavila jsem ji. Ale i kdyby hrála, slyšela bych to. Ten šuplík skřípe až hrůza. Jak říkám, Paul ho chtěl dávno opravit.“

„Takže ho otevřel a zavřel a pak už nic?“

„Nic, co by mi uvízlo v paměti,“ odpověděla.

„Policii jste řekla, že byla okna zavřená, souhlasí?“

„Ano. Sice byl už duben, ale zrovna té noci bylo dost chladno.“

„A byla zamčená?“

„Myslíte na klíč? Ne. Říkal jste, že byste se nahoru chtěl podívat,“ pokračovala a mávla rukou ke schodům. „Pochopitelně to není problém, ale hlavně, až tam budete, pochopíte, proč nemohl vylézt a zavřít ta okna zvenčí.“

Už jsem si všiml, že mají v domě okna nová – PVC s pochromovanými klikami. Taková okna se dala zavřít jen zevnitř. Kdyby Paul vylezl ven, mohl by maximálně zatlačit okno do rámu, ale klikou by neotočil. A v tu chvíli by bylo jasné, co udělal.

Jenže žádné z oken otevřené nebylo.

„Možná to bude znít divně, ale zkontrolovala jste plato těch prášků?“

„Ano. Večerní si vzal.“

„A co bral?“

„Pět miligramů amlodipinu.“

Poznamenal jsem si to. „Mohl by s těmi léky někdo manipulovat?“

Podívala se na mě, jako by nechápala, na co se ptám. Sice by to nevysvětlovalo, jak nebo proč zmizel, ale byl by to základní kámen, na kterém by se dalo stavět.

„Ne,“ odpověděla. „Proč?“

„Jen chci prověřit všechny stopy,“ přiznal jsem.

„Ty prášky byly v původním platu. Kdyby s nimi někdo něco dělal, poškodil by obal. Ale nevím... Ani mě nenapadlo to kontrolovat. Ale policisté říkali, že si Paul prášky ten večer vzal, takže byste se na to možná mohl zeptat jich.“

Mohl bych, nicméně jsem to neplánoval. S Metropolitní policií jsem měl dlouhý a komplikovaný vztah, a i kdybych náhodou

narazil na někoho, kdo by mi byl zpočátku ochotný pomoci, daleko bych se nedostal. Paul Conister zmizel před třemi měsíci a vyšetřování uvízlo ve slepé uličce. I toho nejochotnějšího poldu by velmi rychle znechutilo, že se vrtám v případu, který se jemu nepodařilo vyřešit. A po pravdě bylo nejspíš jedno, jestli si Paul toho večera prášky vzal, nebo ne. Protože pokud by někdo s jeho prášky manipuloval, pak by mu s největší pravděpodobností šlo o to, Paula omámit, nebo hůř, rovnou otrávit. A v tom případě by Paul zůstal ležet na podlaze v ložnici.

„Jsou v prvním patře i jiné východy?“ zeptal jsem se.

Maggie zavrtěla hlavou.

„Žádná úniková cesta přes podkroví?“

„Ne, nic takového. A navíc kdyby šel na půdu, věděla bych o tom. Máme tam starý žebřík, který při vysouvání rachotí.“

„A co hlavní dveře?“ zeptal jsem se. „Bylo zamčeno?“

„Ano. Po setmění vždycky zamykáme.“

„I dveře do zimní zahrady?“

„Ano.“

„Takže dovnitř se nikdo dostat nemohl?“

„V žádném případě.“

A mohl se někdo dostat ven?

„Chyběly nějaké klíče?“

Maggie nakrčila čelo. „Jako od dveří?“

„Jen si říkám, jestli nemohl Paul sundat z kroužku klíč od vstupních dveří, odejít z domu a zvenku za sebou zamknout.“

Maggie už vrtěla hlavou.

„Ne,“ řekla. „Žádné klíče nechybí.“

I tak si ale mohl Paul nechat předem vyrobit rezervní. „Takže podle vás nemohl jen tak odejít?“ zeptal jsem se.

„Proč by to dělal?“

„Nevím. Jen přemýšlím nahlas.“

„Dveře ze zimní zahrady bych určitě slyšela, a pokud jde o ty přední...“ Zarazila se. „Těmi by se možná ven dostal, ale jsem si naprosto jistá, že bych něco zaslechla. Ty dveře jsou staré a při otevírání a zavírání lehce skřípou.“

Maggie mě odvedla ke vchodu. Dveře se v rámu zhouply jen o pár centimetrů, a už začaly táhle tlumeně sténat.

Všechno to zařízení a vybavení, všechny zvuky, co dům vydával, a přesto Maggie poté, co si Paul vzal prášky, neslyšela vůbec nic.

„Za jak dlouho jste vyrazila za ním?“

Maggie se zamyslela, jako by se to v pokoušela v duchu spočítat co nejpřesněji. „Nevím. Policii jsem řekla, že mezitím uběhlo nanejvýš deset minut, ale možná to bylo déle. Zrovna jsme se dívali na pořad o zdravé stravě na čtvrtém kanálu. Byla reklama, a tak jsem přehrávání pozastavila, že na Paula počkám, a začala jsem procházet e-maily na mobilu.“ Znovu se odmlčela a zadívala se do země. Z tváří jí vyprchala barva. Co kdyby se tehdy s e-maily nezdržovala? Co kdyby nečekala deset, patnáct nebo dvacet minut a šla za ním hned?

Změnilo by to něco?

„A když jste pak byla nahoře?“ pobídl jsem ji.

„Nejprve jsem šla do ložnice. Byla tam tma. Potom jsem nakoukla do naší koupelny, co máme u ložnice, ale nebyl ani tam. A tak jsem se podívala do Katiina pokoje a pak jsem zaklepala na Seba. Paula neviděl, jak už jsme říkaly, ani si neuvědomoval, že je Paul nahoře. Jako poslední jsem zkontrolovala druhou koupelnu na patře a pak jsem šla zpátky dolů. Hledala jsem ho v kuchyni, pak v pracovně...“

Ale nikde ho nenašla.

„Vrátila jsem se nahoru.“ Zhluboka se nadechla. „Nevím, jestli jsem už přímo panikařila, ale rozhodně jsem byla zmatená.“

Paul byl skvělý chlap, úžasný táta a na kanadské žertíky si opravdu nepotrpěl. Věděla jsem, že by se neschoval pod postel. I tak jsem se ale podívala – dívala jsem se *všude*. A tehdy jsem začala kontrolovat i okna, jestli není některé otevřené. Sama jsem nevěděla, proč to dělám, proč by vůbec lezl ven oknem, ale každopádně jsem je prověřila, a jak říkám, všechna byla zavřená. A neviděla jsem ani žádné známky...“ Odmlčela se.

Zvedl jsem hlavu od poznámek. Maggie se dívala na Katie. Katie jí pohled opětovala. Obě měly na krajíčku a v očích se jim leskl výraz, který jsem viděl už mnohokrát: mocná směsice zmatku a nevíry.

„Po tátovi nebyla nikde ani stopa,“ dokončila Katie za matku a obě se rozplakaly. „Jako by se jednoduše vypařil.“

4

Dal jsem jim pár minut na vzpamatování a vydal jsem se do prvního patra.

Na vrcholku schodů jsem uviděl dvoje dveře napravo a dvoje nalevo. Vlevo vzadu se nacházela ložnice Paula a Maggie, vedle ní Katiin pokoj. Hlavní koupelnu jsem měl hned po pravé ruce a dveře za ní patřily Sebovu pokoji. Zaklonil jsem hlavu a přímo nad sebou uviděl padací dvířka do podkroví. Otevřel jsem je a z otvoru vyjel žebřík.

Vylezl jsem nahoru.

Bylo tam dusno a horko. Nahmatal jsem spínač na jednom z trámů a rozsvítil. Podkroví se táhlo po celé délce domu, ale bylo zpevněné jen zhruba ze třetiny a většinu toho prostoru zabíraly krabice, na které padal prach. Přesně, jak Maggie říkala. Žádné střešní okno a žádná úniková cesta. Mohl se tady Paul na chvíli schovat? Ale proč by to dělal? Proč by chtěl, aby si manželka myslela, že zmizel? Rozhlédl jsem se kolem. Rozhodně to bylo dobré místo pro skryš, jenže téhle teorii scházel motiv. Potřeboval jsem o Paulovi zjistit víc. O tom, jaký byl člověk. Až se vrátím dolů, stočím rozhovor tím směrem.

Jenže i kdyby se mi podařilo přijít na důvod, proč by se tu měl schovat a pak nepozorovaně utéct, stále by to nevysvětlovalo, proč Maggie neslyšela žebřík. Měla pravdu, při vysouvání hlasitě

rachotil. A navíc jsem si všiml, že se dvířka na půdu nedají zavřít zevnitř.

Sem Paul nevyšel.

Sešplhal jsem zpátky do chodby a vyrazil k Paulově a Maggiině ložnici. Byla to příjemně prostorná místnost s arkýřovým oknem, za nímž se rozkládal výhled přes střechy na Wimbledon Common. Jednu stěnu zabíraly šatní skříně, u okna stál toaletní stolek a v rohu jsem viděl dveře do přilehlé koupelny. Otevřel jsem skříně a našel v nich Paulovo oblečení: několik obleků, kalhoty, košile, značkové svetry. Na dně stála veliká krabice a na ní čtyři páry bot. Opatrně jsem nadzvedl víko a uvnitř objevil další Paulovo oblečení. Bylo evidentní, že ani po třech měsících Maggie nechce manželovy svršky uložit jinam. Na tom nebylo nic neobvyklého. Pokud šlo o pohřešované osoby, bývalo spíš podezřelé, když se rodiny věcí ztracených příbuzných zbavovaly až příliš rychle.

Prošel jsem skříně, toaletní stolek a pak jsem se přesunul k šuplíkům nočních stolků. Jeden nevydával žádný zvuk, druhý se zadrhával v kolejnici a otravně skřípěl. V tom se ukrývaly Paulovy prášky. Byly tu i teď, spolu se spoustou cetek. Nejprve jsem prošel ty tretky, a když jsem na nic zajímavého nenarazil, otevřel jsem krabičku s prášky. Bylo v ní z půlky spotřebované plato. Jedna řada prášků byla vyloupaná, druhá ne.

Uložil jsem je zpět a zamířil do koupelny. Byla vybavená velmi moderně a prostě. Napravo jsem viděl vanu, za ní sprchový kout a v košíku vedle toalety hromádku knih s křížovkami. Pár jsem jich letmo prolistoval. Některé byly už téměř celé vyplněné, jiné vypadaly nověji. K jedné ze stránek byla klipsem připevněná firmní propiska s logem společnosti Tarrington Motors. Tam Paul pracoval. Šlo o řetězec prodejen s ojetými auty s pobočkami po celém jihovýchodě, včetně centrály v Croydonu, kde byl Paul zaměstnaný jako ředitel prodeje. Přes starý zdroj, který jsem využí-

val už v dobách, kdy jsem pracoval jako novinář, jsem si sehnal finanční záznamy Conisterových. Nedalo se říct, že by se topili v penězích, ale špatně se jim nevedlo. Paul vydělával šedesát dva tisíc sto liber ročně plus odměny a Maggie si jako učitelka angličtiny na škole v Putney přišla na třicet osm tisíc devět set osmdesát tři liber ročně. Kromě toho měli naspořeno stranou, pár docela slušných investic, žádné dluhy, žádné podezřelé převody na bankovních účtech, a navíc si mohli dovolit hypotéku na dům za tři čtvrtě milionu liber ve Wimbledonu. Existovaly pochopitelně i větší a hezčí domy a stejně tak mohli oba v rámci svých oborů vydělávat víc, ale obecně vzato jsem pochyboval, že Paulovo zmišení nějak souviselo s finančními potížemi.

Vytáhl jsem mobil a udělal jsem si několik fotek koupelny a hlavní ložnice a pak jsem pokračoval chodbou do Katiina pokoje. Měla tam nepořádek. Z otevřených zásuvek přetévalo oblečení a postel byla neustlaná. Za jakýchkoli jiných okolností by bylo naprosto nevhodné, abych se přehraboval v oblečení dvacetileté dívky, ale tohle byla jen práce, černobílé hledání důkazů, stop a vodítek, které by mi mohly při pátrání po Paulu Conisterovi pomoci. Prošel jsem komodu i šatní skříň a potom jsem přistoupil k plátnům naskládaným u zdi v rohu pokoje. Katie studovala na Sladeské akademii umění a na první pohled bylo zřejmé, že právem.

Dřepl jsem si k plátnům.

Katie malovala olejovými barvami, nejčastěji portréty. Většina tváří na obrazech mi byla cizí, ale jejího otce jsem poznal hned. Byl úplně vzadu. Na obraze se od Katie nepatrně odvracel a usmíval se na ni. Nemohl jsem si ho s nikým splést. Katie několika prostými tahy štětcem dokonale zachytila otcův mírně zakřivený nos, řídnoucí vlasy i strniště, které jsem viděl na všech jeho fotkách a které bylo nejtmaší kolem důlku na bradě. Měla

opravdu talent, i když jí poslední dobou možná připadal spíš jako prokletí. Vsadil bych se, že právě proto byl otcův portrét úplně vzadu. Zachytila ho tak dobře, že ji ničilo se na něj dívat.

Znovu jsem si udělal několik fotek a přesunul jsem se do Sebova pokoje. I tam panoval nepořádek, ale soustředil se především na stole, kde měl Seb krabice s videohrami, televizní obrazovku, sluchátka, Xbox a konzoli.

Znovu jsem prošel všechny pokoje a tentokrát jsem se zaměřil především na okna. Bylo to, jak Maggie říkala. Žádné z nich by se nedalo zavřít zvenku. Okna Paulovy a Maggiiny ložnice a Katiina pokoje vyhlížela na zadní zahradu a přímo pod parapety se rozpínala střecha zimní zahrady, která se táhla podél celého domu. Skleněnými tabulkami jsem viděl Katie na stejném místě, na jakém jsem ji nechal. Dějala něco na mobilu, zatímco Maggie se přesunula ven, do sluncem zalité zahrady, kde se jala stříhat uschlé květiny. Chvilí jsem je obě pozoroval a pak jsem se v duchu vrátil k zimní zahradě. Paul se musel někudy dostat ven, jenže kdyby vylezl oknem v hlavní ložnici nebo Katiině pokoji, musel by lézt po skleněné střeše zimní zahrady. Unesla by ho? Možná ano, ale zimní zahrada byla propojená s obývacím pokojem, kde stála televize, takže kdyby Paul slezl na tuhle stranu, Maggie by ho ve venkovní zahradě dříve či později zahlédla. Zmizel v dubnu, to musela být o půl deváté už hutná tma, ale i tak jsem měl pocit, že by si Maggie pohybu venku všimla, nehledě na to, jak moc by se nechala pohltit vyřizováním e-mailů.

Ledaže by Paul počkal, až ho půjde Maggie hledat.

To by mu poskytlo kýženou příležitost, protože ze schodů by neviděla ani ven, ani do zimní zahrady, a v tu chvíli by mohl Paul uprchnout. Nic z toho by však nevysvětlovalo, jak se mu podařilo za sebou zavřít okno.

Vrátil jsem se na podestu schodiště.

Okno v Sebově pokoji jako jediné vedlo k přední části domu. Navíc hned pod ním byla zkosená stříška, která byla mnohem přístupnější než skleněná střecha zimní zahrady. Stačilo se po ní svézt dolů a pak kousek seskočit, a člověk se ocitl přímo u přední terasy jen pět šest kroků od příjezdové cesty. Převaloval jsem si to v hlavě. Pokud bych přistoupil na teorii, že Paul – ať už z jakéhokoli důvodu – uprchl právě tudy, pak by se mu to muselo podařit synovi za zády.

Ohlédl jsem se na stůl.

Na hry a sluchátka.

To všechno bylo umístěné v rohu. Pokud by Seb seděl u stolu, se sluchátky na hlavě, ponořený do *Call of Duty*, pak by byl zády ke dveřím a neviděl by ani na okno.

Zdálo se to možné, až na jednu drobnost.

Stále to nevysvětlovalo, proč byla všechna okna v horním patře zavřená zevnitř. Existovala jediná, dost znepokojivá možnost.

Že Paul tudy skutečně uprchl.

A syn mu pomohl zahladit stopy.

5

„Měl Paul s někým neshody?“

Vrátil jsem se do zimní zahrady v přízemí. Slunce se skrylo za mraky, ale stále bylo teplo. Zatímco jsem byl nahoře, přinesla některá z žen do zahrady větrák, který se nyní s vrněním otáčel ze strany na stranu.

„Ne,“ odpověděla Maggie. „Paul byl tichý a trochu ušlápnutý, ale byla s ním zábava. Jak už jsem řekla, na velké kanadské žertíky si nepotrpkěl a držel se spíš v ústraní, o pozornost nijak nestál, ale měl skvělý smysl pro humor.“ Podívala se na Katie. „Že ano?“

Katie se pousmála. „Záleží na tom, jestli máte rád otřepané vtipy,“ prohodila láskyplně. „Táta byl opravdu milý.“

„Jak se dostal k prodeji?“

Maggie okamžitě pochopila, kam tím mířím. „Myslíte, že prodejce nemůže být nesmělý?“ Tentokrát se usmála ona. „Já vím, taky mi to přišlo zvláštní, jenže Paulovi to zkrátka vyhovovalo. Začínal v prodejně na jihu v Leatherheadu, ale nesnášel to tam. Prodávali tam takové zrelé staré ojetiny a on se musel tvářit, že to jsou bůhvíjaké skvosty. Nesedělo mu to. I proto vzal tu práci v Tarringtonu. Říkal, že mají v oboru dobrou pověst, že jsou poctiví, neprodávají šunty, nic lidem nevnucují a tak – však víte.“

„A odtamtud se vypracoval nahoru?“

„Byl to dobrý prodejce – úspěšný – právě proto, že se choval jinak než ostatní. Zákazníci ho měli rádi a věřili, že je neokrade. To mu získalo kšefty a postupně i jedno povýšení za druhým.“

„Takže v práci žádné spory neměl?“

„Ne.“

„Nezmínil se o nějakých potížích se zákazníky?“

„Ne, to vůbec.“

„A zmínil by se, kdyby nějaké měl?“

Přikývla. „Určitě. Každý den jsme spolu večeřeli jako rodina, všichni čtyři, i když už byly děti velké. A při jídle jsme řešili problémy, svěřovali jsme se. Samozřejmě jsme se bavili i o jiných věcech, a když to jen trochu šlo, nechal Paul práci v kanceláři, ať už měl jakkoli špatný den. Přičilo se mu tahat si pracovní záležitosti domů. Po jídle jsme si vždycky sedli k televizi nebo pomohl dětem s úkoly nebo si šel nahoru zahrát se Sebem *Fifu*. Moc mu to nešlo, ale naučil se aspoň základy. Říkával, že máme už jen pár let, než nám děti vyletí z hnízda.“ Odmlčela se a naprázdno polkla. Nejspíš si právě uvědomila, že se děti opravdu jednou odstěhují.

A pak tu zůstane sama.

Nenápadně si otřela oči a Katie jí přinesla krabici kapesníků. Nechal jsem ji chvilku vydechnout a pak jsem se zeptal: „A co společenský život? Scházel se na pivo s přáteli?“

„Sem tam,“ přikývla Maggie.

„Měl jich málo?“

„Ne, o to nejde. Každou sobotu chodil na fotbal s kamarády z dětství, se kterými už roky jezdili na zápasy Fulhamu do Craven Cottage. A občas zašli na pivo i v týdnu, ačkoli spousta z nich založila rodinu později než my, takže teď mají ještě malé děti. A taky měl pracovní akce, firemní večeře – nebyl žádný asociál. Jen dával přednost klidu a domácímu prostředí. Ideální dovolenou si představoval tak, že si s dětmi zaletíme někam do tepla,

kde si lehne s vychlazeným pivem a knížkou do stínu u bazénu a bude si číst.“

Změnil jsem téma. „Kdy se vám naposledy ozvala policie?“

Maggie se zhluboka nadechla, jako by jí odpověď působila bolest, ale než stačila promluvit, vzala si slovo Katie. „Máma by se to určitě snažila nějak taktně zaobalit, a tak to řeknu za ni. Vypadá to, že na nás úplně zapomněli. A možná opravdu zapomněli. Naposled volali... kdy to bylo, mami? V květnu?“

Maggie přikývla. „Na konci května, ano.“

Před více než šesti týdny.

„A co vám řekli?“ zajímalo mě.

„Nic,“ pokrčila rameny Maggie. „Že po Paulovi pořád pátrají, ale už tehdy mi to přišlo jako lež, a očividně to lež byla, protože se od té doby neozvali.“ Zarazila se, jako by se pokoušela ovládnout frustraci. „Já chápu, že toho mají hodně, ale upřímně to podle mě neberou dost vážně. Podle mě ani nevěří, že se to odehrálo tak, jak jsme jim řekli. Víte, já jim volala hodinu poté, co šel Paul nahoru. Tak vážně jsem to brala *já*.“

„Už za hodinu?“

„Ano. Věděla jsem, že se něco stalo. A měla jsem pravdu, ne? Prostě jsem to věděla. Takhle zmizet není normální. Proto jsem hned volala na policii. Zpočátku byli moc vstřícní. Hned sem někoho poslali. Trochu mě to uklidnilo, protože jsem si říkala, že k tomu přistupují zodpovědně, a přesně to jsme potřebovali. Jenže pak, když nás ten muž, ten detektiv, začal vyslýchat, se všechno změnilo. Díval se na mě a na Katie jako na blázný.“

Otočil jsem se k dívce. „Vrátila jste se domů?“

„Hned, jak mi máma zavolala.“

„Vzpomínám, jak jsem mu řekla,“ pokračovala Maggie, „Stalo se to takhle: Paul šel nahoru a zmizel, a on povídá: ‚Jo, jasně.‘ Podle mě jim to přijde bizarní a nepravděpodobné, a tak to ode-

psali jako nějakou drobnou rozmíšku. Jako že jsme se s Paulem pohádali a on se prostě sebral a odešel.“

„Říkala jste, že byl ten muž detektiv?“

„Ano.“

„Jak se jmenoval?“

„Ehm, Fox,“ zavzpomínala Maggie. „Darren Fox.“

Zapsal jsem si to. Neměl jsem v plánu se s ním spojit – jen kdybych vyčerpal všechny ostatní možnosti –, ale i tak bylo užitečné si noc, kdy Paul zmizel, zrekonstruovat do detailu. A navíc mi to přišlo zajímavé. V podobných situacích totiž Metropolitní obvykle nevysílala *nikoho*, natožpak detektiva a takhle rychle. Většinou rodině řekli, že se má dostavit na nejbližší stanici a vyplnit hlášení o pohřešované osobě. Po pravdě jsem si nevybavoval jediný případ, kdy bych něco takového zažil, a rozhodně jsem nikdy neslyšel o tom, že by hlášení s rodinou vyplňoval detektiv, leda by byl pohřešovaný významná osobnost. Rutinní práci odváděli strážníci, teprve když se v případě objevilo něco podezřelého, poslali ho po žebříčku výš. Zakroužkoval jsem si Foxovo jméno a znovu zvedl hlavu k Maggie. „Ten detektiv... Setkala jste se s ním už někdy? Nezmínil se o něm Paul?“

„Paul? Proč by měl mluvit o policistovi?“

„Nevím,“ přiznal jsem. „Jen přemýšlím nahlas.“

Maggie zavrtěla hlavou. „Ne. Nikdy.“

„Dobře. Paul tady nechal mobil – je to tak?“

Maggie přikývla. „Ano.“

„Nic si nevzal – ani iPad, ani počítač?“

„Ne.“

„A co Seb?“ zeptal jsem se. „Určitě nic neslyšel?“

„Ne,“ zopakovala Maggie.

„Neslyšel otce na schodech?“

Nebo ve svém pokoji?

„Ne, hrál na počítači,“ vysvětlila Maggie.

„Dneska je asi ve škole, že?“

„Jo. Končí o půl čtvrté, ale pak má do šesti fotbal. Chcete s ním mluvit? Klidně s ním za vámi dojedu. Bydlíte v Ealingu, že?“

„A měl by na mě po škole deset minut čas?“

Pokrčila rameny. „Určitě. Je to jen školní zápas, takže nemusí nikam přejíždět a bude se nudit ve škole. Můžu mu napsat esemesku, aby se s vámi sešel.“

„Perfektní.“

„Před školou?“

„Jak se mu to bude hodit.“

„Jsem si jistá, že vám bude chtít pomoci,“ prohodila Maggie. Beze slova jsem přikývl. *To se teprve uvidí.*

6

Z budovy školy se vyřinul dav dětí a Seb Conister spolu s ním. Byl to puberták každým coulem. Z kalhot mu vykukoval nezastrčený cíp košile, kravatu měl povolenou a boty obalené blátem. Na zádech nesl prostý modrý batoh pokreslený bílým nesmývatelným fixem. Zastavil se a rozhlédl se kolem. Zamával jsem na něj a on se ke mně pomalu dolouдал. Do očí mu padala tmavá ořina.

„Ahoj, Sebe. Já jsem David.“

Podal jsem mu ruku a on mi s ní váhavě potřásl.

„Můžeme si tu někde v klidu promluvit?“

Ohlédl se přes rameno na dav proudící ze dveří. Nepřipadalo mi na tom nic podezřelého. Nepochybně mu, jako každému patnáctiletému klukovi, bylo trapné, že na něj před školou čeká dospělý, a navíc se chtěl určitě vyhnout zvědavým otázkám na to, kdo jsem a co tam dělám. Maggie se mi svěřila, že Seb nese otcovo zmizení velice těžce a že si z něj kvůli tomu spolužáci dost nevybíravě utahují. Nechtěl jsem svou přítomností přilévat olej do ohně.

Navrhl jsem parkoviště pro učitele kousek stranou, které bylo obehnané nízkou zídka. Tam nás jeho kamarádi neuvidí a současně odtamtud měl Seb výhled na fotbalové hřiště.

„Díky, že sis na mě udělal čas,“ řekl jsem.

Pokrčil rameny. „Máma říkala, že musím.“ Podíval se na mě zpod ofiny. „Ve čtyři mám fotbal.“

„Já vím, nezdržím tě, slibuju.“ Ohlédl se na hřiště, jako by mi nevěřil. „Pověděla ti o mně máma?“

„Říkala, že hledáte lidi.“

„To je pravda. Pohřešované. Jako je tvůj táta.“

„Jste stejně na nic jako poldové?“

„Nebyl bych tu, kdybych si to o sobě myslel.“

„Takže to vzdali?“

„Nevím,“ přiznal jsem. „Doufám, že ne.“

„Ale jo.“

„Nejspíš uvízli ve slepé uličce.“

„A vy tátu najdete, jo?“

„Snad ano.“

Seb zavrtěl hlavou.

„Pochybuješ o mně?“ zeptal jsem se.

„Trochu. Ale na to už je beztak pozdě.“

Znovu si mě změřil pohledem. Tvářil se, že je mu jedno, jestli na případu jeho otce budu pracovat, nebo ne, že mu nezáleží na tom, jestli Metropolitní jeho otce najde, ale já věděl, že je to jen přetvářka. Pod vrstvou hněvu se skrývaly hluboké rány. Velice trpěl a nevěděl, jak se má se vší tou bolestí vyrovnat. V duchu jsem se vrátil k teorii, že otci s útekem pomáhal, že by mohl být do jeho zmizení nějak namočený. Při pohledu na jeho tvář se mi ale takhle verze náhle zdála mnohem nepravděpodobnější než předtím. Nepůsobil na mě jako kluk, co ukrývá tajemství. Spíš jsem měl dojem, že truchlí.

„Máma se zmínila, žeš toho večera nic neslyšel.“

Zavrtěl hlavou.

„Měl jsi sluchátka?“

„Říká se tomu headset,“ opravil mě.

„Headset,“ zopakoval jsem smířlivě. „Kdy sis uvědomil, že je něco v nepořádku?“

„Nevím. Asi když přišla máma.“

„Táta u tebe v pokoji předtím nebyl?“

Podíval se na mě, jako bych se ho pokoušel nachytat. „Ne,“ odpověděl. „Jasně, že u mě nebyl.“

Změnil jsem téma. „Byli jste si spolu blízcí?“

Znovu pokrčil rameny, ale tentokrát jsem ho nepobízela ani jsem mu nepoložil další otázku. Po chvíli se na mě zadíval a náhle vypadal opravdu mladě. Jen kluk, vyděšený a zmatený, který by nejradši někoho nebo do něčeho pořádně praštil, i když sám pořádně neví proč.

„Byl to můj táta,“ zamumlal.

Nic jsem na to neřekl.

„Nevím, jestli jsme si byli blízcí.“ Pohodil rameny, jako by to byla forma sebeobranu, způsob, jak se se vším vyrovnat. „Sem tam jsme se kvůli něčemu porafali – obvykle kvůli tomu, kolik času trávím u her, ale víte jak...“ Zarazil se.

Byl to můj táta. A já ho měl rád.

„Kdy jsi ho viděl naposledy?“

„U večere.“

„Takže jsi dojedl a šel nahoru?“

„Musel jsem umýt nádobí. Naši nás nutí dělat domácí práce.“

„A kde byl mezitím táta?“

Seb rozhodil rukama. *Nevím.*

Nedivil jsem se, že si nevzpomíná. Nejenže jsem po něm chtěl, aby se vrátil o tři měsíce zpátky, ale navíc toho dne stoprocentně nevěnoval rodičům sebemenší pozornost. Byl to večer jako každý jiný a své nejbližší obvykle vnímáme jen zběžně.

„Vzpomeň si, jak se táta choval pár týdnů před zmizením?“ Vy-táhl jsem blok a nalistoval stránku s odpověďmi od Maggie a Katie.

Choval se normálně, řekla mi Katie. *Byl to zkrátka Paul*, dodala Maggie. *Pořád stejný. Pevný jako skála. Spolehlivý. Nikdy nezmatkoval a nikdy mu neruply nervy. Uměl přemýšlet s chladnou hlavou.* To poslední jsem si podtrhl, protože mi to z nějakého důvodu připadalo důležité. Přemýšlel s chladnou hlavou i té noci, kdy zmizel? Byl jeho útěk předem připravený? Co za jeho rozhodnutím stálo?

„Choval se normálně,“ odpověděl Seb, stejně jako jeho sestra.

„Nezdál se ti tišší? Naštvanější? Rozrušený?“

Chlapec zavrtěl hlavou.

„Neřekl ti něco?“

„Jako co?“

„Nezmínil se třeba, že by mu něco dělalo starosti?“

„Ne,“ prohlásil rozhodně.

Z budovy na okraji fotbalového hřiště začali vycházet chlapci. Seb si jich všiml a sebral ze země svoji brašnu. Neměl ji úplně dopnutou a já uvnitř zahlédl oranžový dres.

„Musím jít,“ řekl a otočil se k odchodu.

„Kdybys sis na něco vzpomněl,“ zadržel jsem ho ještě, „tady je moje číslo.“

Podal jsem mu vizitku.

Vzal si ji, chvíli si ji prohlížel a pak ke mně zvedl hlavu. A tentokrát se něco změnilo. Nedokázal jsem říct, co přesně, ale cosi mu přelétlo po tváři, a i když už měl tašku na rameni a musel vědět, že přijde na zápas později, stále váhavě přešlapoval na místě.

„Děje se něco, Sebe?“

„Někoho jsem viděl,“ vyhrkl.

„Jak to myslíš?“

„Ten večer, kdy táta zmizel.“

Přikročil jsem blíž. „Koho jsi viděl?“

„Nevím,“ zamumlal a odmlčel se. Do té chvíle se díval do země, ale teď ke mně vzhlédl. „Předtím, než se táta ztratil. Byl

jsem u sebe v pokoji a čekal jsem, až se kámoši připojí. Vykoukl jsem z okna a tam jsem uviděl nějakého chlapa. Stál před domem.“

„Nepoznal jsi ho?“

„Ne. Byla moc tma.“

„A od té doby jsi ho už neviděl?“

„Ne.“

Na vteřinku mě napadlo, jestli to náhodou nebyl Darren Fox, detektiv, který toho večera za Conisterovými přišel, a jestli si Seb jen nepopletl časy. Možná se mýlil. Možná vyhlédl z okna a uviděl tam toho muže *poté*, co Paul zmizel, ne předtím. Ale v takovém případě by Seb detektiva poznal.

„A co ten muž dělal?“

Seb pokrčil rameny. „Nic.“

„Jen tam stál?“

„Jo. Okouněl na druhé straně ulice.“

„Mohl tam na někoho čekat?“

Seb znovu zalétl pohledem ke hřišti a poklesl na duchu. „Proto jsem nic neřekl,“ zamumlal, „protože tam klidně mohl na někoho čekat.“

„Ale ty si to nemyslíš.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou.

„A co podle tebe dělal?“

„Myslím, že sledoval náš dům.“

7

Při obvyklém provozu by mi cesta z Wimbledonu do Ealingu zabrala čtyřicet minut, jenže dneska jsem chytil špičku. Gunnersbury Avenue byla úplně ucpaná a auta se ploužila vpřed krokem. Domů jsem dorazil až po půl šesté, zpocený a úplně vyždímaný. Hlavou se mi stále honila Sebova slova. Zastavil jsem na příjezdové cestě a všiml jsem si, že cedule „na prodej“ snad už postě spadla. Dokonalá metafora k celému prodejnímu procesu. Snažil jsem se dům prodat už od ledna. Za tu dobu jsem dostal spoustu nabídek, ale jen jedna – v březnu – se alespoň vzdáleně blížila tomu, co jsem za něj chtěl. Přijal jsem ji a od té chvíle šlo všechno jako po másle až do začátku června, kdy kupec týden před podpisem smlouvy zničehonic změnil názor.

Narovnal jsem ceduli a pokračoval ke dveřím.

Ne že bych ten dům neměl rád – s Derryn, mou manželkou, jsme v něm chtěli založit rodinu a stále z něj na mě dýchaly vzpomínky na ni –, jenže jeden z mých minulých případů tyhle vzpomínky pošpinil. A pošpinil je natolik, že jsem se s tím nedokázal srovnat. Prodat dům a začít znovu jinde, byť bez ženy, kterou jsem miloval, mi přišlo jako druhá nejlepší možnost.

Na zemi v chodbě ležela prostá obálka formátu A4. Zvedl jsem ji. Bylo na ní napsáno jen *Raker* a já hned věděl, co najdu uvnitř:

hlášení o pohřešované osobě a telefonní záznamy mobilu Paula Conistera i pevné linky Conisterových za dva měsíce.

Osprchoval jsem se a převlékl, vzal jsem si pivo z lednice a přešel na zadní verandu. Zahradu zalévalo letní slunce, které barvilo polovinu verandy do bledě oranžova. Posadil jsem se do stínu, zapnul notebook a pustil se nejprve do telefonních záznamů. Oba výpisy – z mobilu i pevné linky – pokrývaly únor, březen a začátek dubna až do osmého, kdy Paul zmizel. Začal jsem s mobilem, protože tam byla obvykle aktivita vyšší, ale rychle jsem se zadrhl. Zadával jsem si jednotlivá čísla do googlu a hledal jejich majitele. Většinou se jednalo o pracovní hovory. Soukromé se točily kolem Maggie, dětí a kamarádů, s nimiž chodil Paul na zápa-sy Fulhamu a jejichž čísla mi Maggie poskytla. Měl jsem tam pár otazníků – čísla, která se mi nepodařilo na první dobrou k nikomu přiřadit a která jsem musel prověřit, ale překvapilo mě, jak málo možností se mi nabízí. Zato pevná linka mě nepřekvapila skoro vůbec. Za sledované období se z ní volalo jen šestkrát, vždycky Maggiině matce, a příchozích hovorů bylo ještě méně. Pouze pět, z toho čtyři čísla byla skrytá, což naznačovalo, že šlo o telemarketing. V dnešní době pevné linky moc dobrých stop neposkytují.

Strávil jsem půl hodiny na telefonu s Maggie a pak dalších deset minut s jedním ze svých kontaktů a postupně jsem si odškrtal všechny otazníky, co mi na výpisu zůstaly.

Za hodinu jsem měl hotovo.

Telefony byly slepá ulička.

Přesunul jsem se k hlášení o pohřešované osobě.

Paul zmizel ve čtvrtek osmého dubna. Večer předtím navštívil firmenní akci Tarrington Motors, která se konala v restauraci *Bartinel-lis*, podniku v centru Londýna na břehu Temže. Párkrát jsem tam byl, takže jsem si ten prostor dokázal živě představit. Nenapadalo

mě, jak by ta restaurace mohla s Paulovým zmizením souviset, a ve vyšetřování, které dal dohromady detektiv seržant Darren Fox o ní nepadla jediná zmínka, přesto jsem si ji poznačil jako možnou stopu, kdyby se všechny ostatní ukázaly jako bezcenné. Možná by si někdo z hostů vybavil, jestli se Paul náhodou nechoval zvláště. Třeba se některému z kolegů svěřil, že ho něco trápí.

Anebo ho tam někdo sledoval.

Sklouzl jsem pohledem k poznámkám ze svého rozhovoru se Sebem. Snažil jsem se co nejvíc z nich zapsat doslovně a jedna z nich mi neustále vrtala hlavou.

Myslím, že sledoval náš dům.

Mohl někdo sledovat dům Conisterových? Nebo to byla falešná stopa?

Vrátil jsem se k hlášení o pohřešované osobě.

Seržant Fox dorazil do domu ve Wimbledonu deset minut po desáté večer. Žádné přepisy rozhovorů s Maggie nebo Katie ve zprávě nebyly, ale to mě nijak nezaráželo. Přepisy výsledků se obvykle ve složkách objevovaly až ve chvíli, kdy se pátrání po pohřešovaném zvrhlo v něco jiného – například vyšetřování vraždy. Jenže v tomhle hlášení bylo obecně informací dost málo.

S každou další stránkou jsem byl zklamanější. I bez doslovných citací bylo z Foxových poznámek zřejmé, že Maggiině verzi událostí nevěří. Katie byla toho večera u kamarádky a vrátila se, až když jí Maggie zavolala, takže u výsledku figurovala spíš jako emocionální podpora, a Foxovy poznámky to jen potvrzovaly. O Katie se téměř nezmiňoval a nezapsal si nic z toho, co řekla. Soustředil se jen na Maggie a její popis toho, co se stalo, když Paul odešel z obývacího pokoje. Zarážející a zneklidňující však bylo především to, že se přes pochybnosti o Maggiiných slovech Fox nepokoušel přijít na alternativní teorie Paulova zmizení ani na to, proč by si Maggie v první řadě tak bizarní historku vymýšlela.

V podstatě jsem v té zprávě objevil odpověď jen na jednu ze svých otázek – proč za Conisterovými přijel právě detektiv seržant namísto obvyklého strážníka. Fox v poznámkách uváděl, že si chtěl dům prohlédnout a promluvit si s Maggie, aby se pokusil najít jednoduché vysvětlení toho, co nazýval „nemožným kouskem“. Znělo to celkem nevinně, i když já bych se vsadil, že jeho motivace byla o něco cyničtější. Jako detektiv seržant musel u policie vidět už všechno, ale něco takového ještě ne. Nešlo tedy ani o přehnanou snaživost z jeho strany, ani o profesní zvědavost. Byl to zkrátka obyčejný čumil. Ale proč to potom nechal vyšumět?

Anebo nenechal?

Fox se Conisterovým naposledy ozval před šesti týdny. Maggie, Katie a Sebovi to muselo připadat jako věčnost, ale u policisty, který měl pravděpodobně na krku dva až tři další případy, to nebyla zase tak dlouhá doba. Obzvláště pokud byla jedním z těch případů vražda. Pak by zmizení Paula Conistera přirozeně ustoupilo do pozadí. Rozhodl jsem se proklepnout si Foxe na síti a zjistit, jestli patří k poldům, kteří by na rodiny obětí snadno zapomínali. Po chvilce googlení jsem dostal svou odpověď. Z tiskových zpráv a prohlášení obětí a jejich rodin se zdálo, že má Fox dobrou pověst. Osmačtyřicetiletý veterán s výborným rejstříkem a spoustou vyřešených velkých kauz. Usoudil jsem, že Fox na Paula Conistera nezapomněl, jen neměl dost času na to, aby se nad jeho zmizením v klidu zamyslel. Neměl jsem mu to tak úplně za zlé, jednoduše musel některé případy upřednostňovat před jinými, ale v rychlosti Maggie zavolat a chvíli s ní promluvit by ho nezabilo.

Zavřel jsem složku a podíval se na své poznámky. Zaměřil jsem se především na jednu z těch posledních: *Proč by si to Maggie celé vymýšlela?* Přemýšlel jsem nad tím cestou k Sebově škole i cestou domů, protože jsem si tu otázku jednoduše musel položit. Odpověď mi ale připadala až bolestně prostá.

Maggie si to nevymyslela.

Kdyby v tom měla prsty, určitě by nepřišla s něčím tak komplikovaným. Ty nejlepší lži bývají přímočaré. Kdyby se na Paulově zmizení podílela a chtěla zahladit stopy, rozhodně by netvrdila, že se vypařil ve vlastním domě. Řekla by, že zničehonic někam odešel nebo se jednoduše odněkud nevrátil. A nejen to. Nepůsobila na mě jako lhářka. Pochopitelně jsem se mohl mýlit, ale celý život jsem strávil vyslýcháním lidí, kteří tajili pravdu, a i ti nejlepší lháři se nějak prozradí. Pohnutím ve tváři nebo odpovědí, co tak úplně nezapadá do jejich původní verze. U každého se dříve či později objeví trhlinka, do níž může vyšetřovatel zatnout drápy a zarýt se hlouběji. Instinkt mi ale napovídal, že Maggie říká pravdu, a proto jsem jí musel věřit. Paul vyšel do prvního patra a vypařil se.

Jenže jak?

Vzpomněl jsem si na muže, kterého Seb viděl toho večera na ulici před domem, a natáhl jsem se pro notebook.

Otevřel jsem si google mapy a našel si Kilgor Terrace, ulici, na níž stál dům Conisterových. Při poslední návštěvě mě nenapadlo dívat se po bezpečnostních kamerách, zčásti proto, že jsem tehdy ještě se Sebem nemluvil, ale především proto, že jsem je tam vůbec nečekal. A google mapy mou domněnku potvrdily. Přeskakoval jsem z místa na místo a točil s panáčkem kolem dokola, ale na fotkách ulice jsem žádnou bezpečnostní kameru neviděl.

Londýn byl nejsledovanějším městem v zemi, jen v Hackney bylo víc kamer než v Bristolu, Birminghamu, Stokeu a Liverpoolu dohromady. Současně ale platilo pravidlo, že čím bohatší čtvrť, tím slabší pokrytí. V Chelsea a Kensingtonu byla kamer jen hrstka, pouhý zlomek toho, co bylo k vidění v Hackney, a vzhledem k tomu, že Kilgor Terrace a okolní ulice patřily k těm zámožnějším, jsem tušil, že to s pokrytím nebude slavné. Kamery hlídaly jen hlavní tahy, školy, obchody a zastávky hromadné dopravy.